

καλλιτέχνης. Ἐνώπιον τῶν ὁραίων τῆς ἀρχαιότητος ἀγαλμάτων καταλαμβάνετο ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν γλυπτικὴν καὶ ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς τὸ μάρμαρον ζῶν.

Μιὰ τῶν ἡμερῶν οἱ ἐν τῷ κήπῳ ἐργαζόμενοι γλύπται ἐδωκαν αὐτῷ τεμάχιον μαρμάρου καὶ τῷ ἐδάνευσαν τὰς σμίλας τῶν. Μετὰ τινὰς ἡμέρας τὸ παιδίον παρήγαγεν ἐν καλλιτέχνῃ. Ἐκ τοῦ λίθου ἐξῆλθε κεφαλὴ γηραιοῦ φαίνου μετὰ παράδοξον προσωπεῖον καὶ σατανικὸν μειδίαμα· κεφαλὴ θάυμασία διὰ τὴν λεπτότητα καὶ τελειότητα τῶν χαρακτήρων, καὶ διὰ τὴν ζωηράν τῆς φυσιογνωμίας ἑκφρασίαν.

Ἡ κεφαλὴ μόλις πρὸ μικροῦ ἦν τετελεσμένη, ὁ δὲ Μιχαὴλ—Ἄγγελος Βουναρόττης, ἱκανοποιημένος καθ' ἑαυτὸν διὰ τὸ ἔργον αὐτοῦ, παρετήρει αὐτὸ, ὅτε εἰς ἄγνωστος ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος τὸν ἐπλησίασε.

—Ἐχει κάλλιστα, εἶπε, καὶ ἐν τούτοις ἔχω νὰ σὰς ἀπευθύνω μίαν παρατήρησιν.

—Ῥυμῆς! ἀνέκραξε τὸ παιδίον μετὰ τινος ὑπερηφάνειας. Τίς εἶσθε;

—Ἀνθρώπος ὀλίγον ἐνδιαφέρον ὑμᾶς, ἀρκεῖ μόνον ἡ παρατήρησις νὰ ἡδικαίῃ.

—Εἶνε ἀληθές· ἐμιλήσατε λοιπὸν καὶ θὰ ἴδωμεν.

—Καλῶς! ἐπανελάβην ὁ ἄγνωστος, ἠθελήσατε νὰ παραγάγητε γέροντα φαῦνον· τὸ πρόσωπον εἶνε ὄντως γερωντικόν, ἀλλὰ τὸ στόμα εἶνε νεανικόν. Ποῦ εἶδατε γέροντας διατηροῦντας ὅλους τοὺς ὀδόντας τῶν;

Ταῦτα εἰπὼν ὁ ξένος ἀνεχώρησεν.

Μείνας μόνος ὁ Μιχαὴλ—Ἄγγελος ἀπέσπασε δι' ἐνὸς κτυπήματος σμίλης δύο τῶν ὀδόντων καὶ ἐσκάλισε τὸ οὖλον κατὰ τὰς ρητίδας τοῦ προσώπου.

Τῇ ἐπαύριον, ἐπανελθὼν ἵνα ζητήσῃ τὸν φαῦνον του, δὲν τὸν εὔρε. Ἀντ' ἐκείνου δὲ ὁ ἄγνωστος τῆς προτερίας περιέμενε τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην.

—Ποῦ εἶνε τὸ ἀγαλμάτιόν μου; ἠρώτησεν οὗτος.

—Τὸ ἀφῆρεσα.

—Πρέπει νὰ μοῦ τὸ ἀποδώσῃτε.

—Τίς οἶδε; ἴσως θέλετε προτιμήσῃ νὰ μὲνῃ ὅπου ἤδη εὑρίσκεται. Ἐλθετε μετ' ἐμοῦ.

Ὁ Μιχαὴλ—

Ἄγγελος ἠκολούθησε τὸν μυστηριώδη ἄγνωστον. Εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῶν Μεδίκων, καὶ διελθόντες τὰς σοὰς εἰσέδυσαν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἡγεμόνος. Ἐνταῦθα ὑπὸ ἀπλέτου φωτιζομένη φωτὸς ἡ κεφαλὴ τοῦ φαίνου ἐμειδία ἐπὶ κρηπίδος ἐκ μελανοῦ μαρμάρου.

Ὁ ἄγνωστος δὲν ἦτο ἡ Λαυρέντιος ὁ Μεγαλοπρεπής.

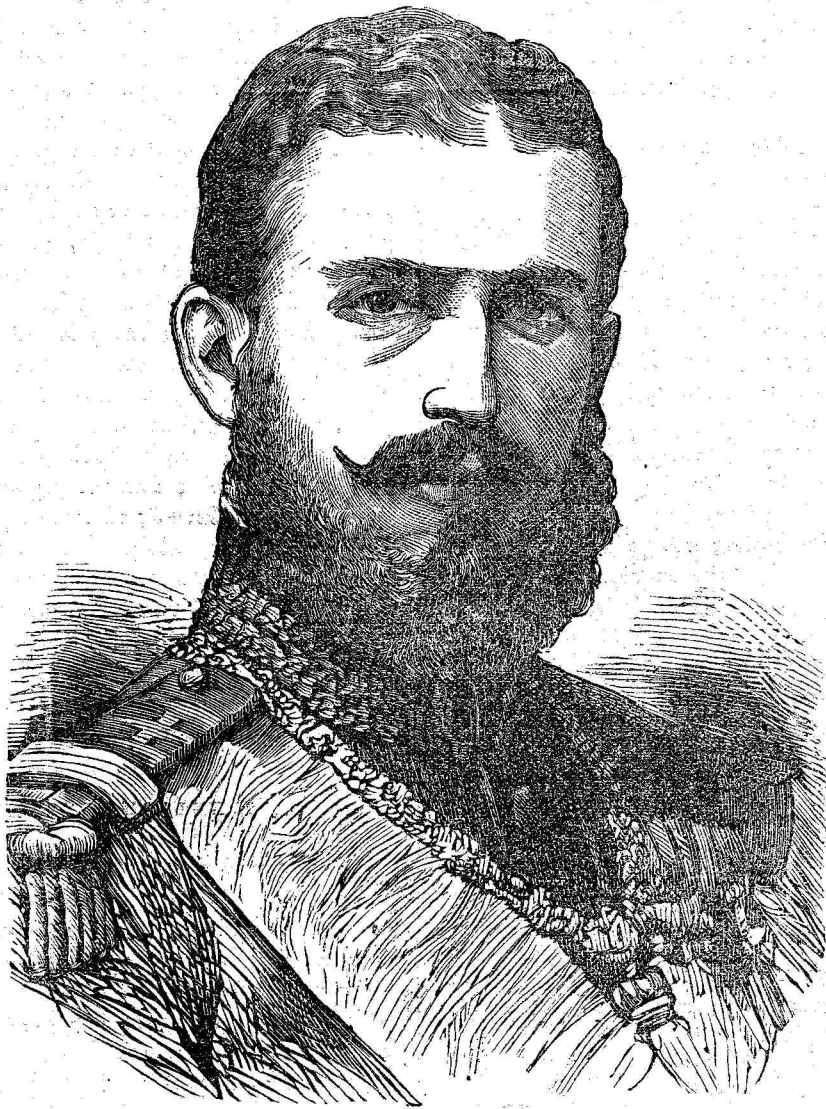
ΟΡΕΣΤΗΣ.

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ

Ὁ ἡγεμὼν Κάρολος Χονζόλερν—Σιγμαριγγεν ἐγεννήθη τῇ 20ῇ Ἀπριλίου 1833. Ἀνεψιὸς τοῦ βασιλέως τῆς Πρωσίας, ὑπηρέτει ἐν τῷ πρωσικῷ στρατῷ μετὰ μικρὸν βαθμόν, ὅτε ἔνεκα τῆς

πτώσεως τοῦ ἡγεμόνος Κούζα, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1866, ἐξελέχθη ἡγεμὼν ὑπὸ τῆς ρωμουνικῆς βουλῆς.

Ἡ ἐκλογή του δὲν ἔτυχε τῆς ἐπιδιοκίμασίας τῆς κυβερνήσεως ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἥτις ἀννήχθη εἰς τὰς ὑπογραψάσας τὴν συνθήκην τῶν Ἡαρισίων δυνάμεις, ὅπως ματαιώσῃ ἐκλογὴν προσβάλλουσαν τὰς ἐπὶ τῆς Μολδοβλαχίας συνθήκας. Ἀλλ' ὁ Κάρολος χωρὶς ν' ἀναμείνῃ τὴν λήξιν τῆς διαπραγματεύσεως μεταβαίνει ἄγνωστος εἰς Βουκουρέστιον ἐκεῖ δὲ ἀναλαμβάνει

Ὁ Πρίγκηψ ΚΑΡΟΛΟΣ ἡγεμὼν τῆς Ῥωμουνίας.

νει τὴν διεθύνειν τῶν κοινῶν. Τὸ τετελεσμένον τοῦτο γεγονός ἐπέισε τὴν Πύλιν νὰ ἀποστείλῃ τῇ πρίγκηπι τὸ φερμάνιον τὸ περιβάλλον αὐτὸν διὰ τῆς ἐξουσίας.

Ἀπὸ ἑνδεκα ἐτῶν ὁ Πρίγκηψ διεθύνων τὸ ῥωμουνικὸν κράτος, καταγίνεται προπάντων νὰ συγχωνεύσῃ ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ ἔθνει τοὺς Μολδανοὺς καὶ Βλάχους. Συγχρόνως ὠργάνωτε κατὰ τὸ πρωσικὸν σύστημα τὸν στρατὸν τῆς βασιλῆος αὐτοῦ πατρίδος. Νῦν δὲ ἐπὶ κεφαλῇ αὐτοῦ συναγωνίζεται τοῖς Ῥώσοις κατὰ τῶν Τούρκων πρὸς ἀπόκτησιν πλήρους ἀνεξαρτησίας.

Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΚΑΝΑΡΗΣ.

Ὁ ἄρτι ἀφ' ἡμῶν μεταστάς ἥρως, ὁ Κωνσταντῖνος Κανάρης, ἐγεννήθη ἐν Ψαροῖς ἐν ἔτει 1793. Κατὰ τὴν ἐκρηξίν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 ἦτο πλοίαρχος ἐμπορικοῦ πλοίου. Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς νήσου Χίου ὑπὸ τῶν Τούρκων, ἠκολούθησε τὸν Ἑλληνικὸν στόλον ὑπὸ τὸν Μιαούλην μετὰ δύο πυρπολικά εἰς τὸν λιμένα τῆς νήσου ἐκείνης, τὸν Ἰούνιον 1822, ἐνθα ἔκαυσε τὸν Καπιτάν Πασᾶ. Τὸν Νοέμβριον 1822, ὅμοιον κατόρθωμα ἐξέτελεσε ἐν τῷ λιμένι τῆς Τενέδου, ἐξ οὗ ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ἐσώθη τῆς καταστροφῆς. Ἐξεδίκησε τὰς σκληρότητας τῶν Τούρκων ἐπὶ τῆς γενετήρας αὐτοῦ νήσου διὰ νέας νίκης ἐν Σάμῳ, παρὰ τὸ ἀκρωτήριο τῆς Μυκάλης, Αὐγούστῳ 17, 1824, ἐξ ἧς ἐτώθη ἡ νῆτος Σάμος τῆς τύχης τῆς Χίου καὶ τῶν Ψαρῶν. Ἡ τολμηρὰ αὐτοῦ ἀπόπειρα νὰ καύσῃ τὸν τουρκικὸν στόλον ἐν τῷ λιμένι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἐνθα ἦν ἔτοιμος νὰ ἐπιβιβάσῃ τὸν στρατὸν τοῦ Μεχμέτ Ἀλῆ διὰ τὴν Πελοπόννησον, ἐματαιώθη ἕνεκα ἐναντίων ἀνέμων κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐκτελέσεως (Αὐγ. 4, 1825). Ὁρίσθη κυβερνήτης τῆς φρεγάτας ἡ Ἑλλάς τῆς ἐξ Ἀμερικῆς ἀποσταλείσης, ἐξελέχθη τῷ 1827 ἀντιπρόσωπος τῶν Ψαρῶν, τῷ δὲ 1828 διοικητὴς τῆς Μονεμβασίας, εἰτα δὲ καὶ ναυτικῆς τινος μοίρας κυβερνήτης. Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Καποδίστρια τῷ 1831, ἀπεσύρθη εἰς τὴν Σύρον, ἀλλ' εἰτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ναυτικὸν μετὰ τὸν βαθμὸν πλοίαρχου. Ὑπὸ τὸν βασιλεῆ Ὀθῶνα ὑπη-

ρέτησε ἀπὸ τοῦ 1846 ὡς ναύαρχος, γερουσιαστής, πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, καὶ ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν μέχρι τοῦ 1855, ὅτε παρητήθη. Τὴν ἀνοιξίν τοῦ 1858, ἀπεράσισε, λαβὼν ἀφορμὰς τινὰς δυσαρρεσκείας, ν' ἀποσυρῇ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Τῷ 1861 ἀπεποιήθη σύνταξιν 12,000 φράγκων. Ἐπαναλαβὼν τὸν δημόσιον βίον, ἐγένετο πρωθυπουργός, Ἰαν. 26, 1862. Διακεκριμένην εἶχε θέσιν ἐν τῇ προσωρινῇ κυβερνήσει τοῦ 1863, καὶ ἦν μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τῆς ἀποσταλείσης εἰς Κοπεγχάγην ἵνα προσφέρῃ τὸν θρόνον τῷ βασιλεῖ Γεωργίῳ. Τὸν Μάρτιον καὶ Ἀπρίλιον τοῦ 1864, ἐγένετο ὑπουργὸς τῶν ναυτικῶν καὶ πρόεδρος τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου, εἰτα δὲ πάλιν ἀπὸ τοῦ Αὐγούστου 1864, μέχρι Μαρτίου, 1865.

Μετὰ μακρὰν ἀπὸ τῶν πολιτικῶν ἀποχόρισιν ἐπανῆλθεν ὁ Κανάρης, πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Κομματάρχων, τὸν ἀπελθόντα Μαΐον. Ἐν τῷ ὕψηλῳ καὶ ἑνεκα τῶν περιστάσεων λίαν βεβαρυμένῳ εὐθύνῃς λειτουργήματι, ἀπέθανε πληγείς ἐκ κεραυνοβόλου ἀσπληξίας, τῇ 2 ἐνεστῶτος μηνός. Πλήρης τιμῶν, ὡς ἔζησε, οὕτω καὶ ἐκηδεύθη, τῇ 4 Σεπτεμβρίου ἐνεστῶτος ἔτους.

Ο ΚΑΝΑΡΗΣ ΕΝ ΕΤΕΙ 1822.

Ἡ πυρπόλησις
τῆς τουρκ. ναυαρχίδος.*

Οὐ πολὺν χρόνον ὕστερον ὁ Ἑλληνικὸς στόλος ὑπὸ τὸν Τομπάζην, ἐπεφάνη ἔξωθεν τῆς Χίου ἀφοῦ δὲ ἐπεβίβασεν χιλιάδας τινὰς, ἐκ τῶν ἀποκρυβέντων εἰς τὰ ὄρη καὶ πευγόντων τὴν σφαγὴν, Χίων, ὁ στόλος περιέπλει ὅπως προσβάλλῃ διὰ πυρπολικῶν

τὸν Καπιτάν Πασᾶ, προσωρμισμένον ὄντα ἐν τοῖς Στενοῖς. Ἀλλ' οὐρίον ἔχοντα τὸν ἄνεμον, τὰ Τουρκικὰ πλοῖα, ἐξῆλθον εἰς συνάντησιν τῶν Ἑλληνικῶν. Ἐν τῇ ἀνοικτῇ διχάσει οἱ Ἕλληνες οὐδόλως ἠδύναντο νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς θέσεώς των· οἱ στόλοι ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων σφοδροῦ πνέοντος ἀνέμου, μετ' ἀσήμαντον συμπλοκὴν, ἣν ἀμφοτέρωι οἱ διαμαχόμενοι ἀνήγγειλαν ὡς νίκην. Ὁ Καπιτάν Πασᾶς τότε ὑπέστρεψεν εἰς τὰ Στενὰ τῆς Χίου, καὶ ὁ Ἕλλην. στόλος, μετὰ ματαίαν

* Ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλλ. Ἐπαναστάσεως ὑπὸ τοῦ Δρος Howe.

